

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	2
Wabo	2
Planschade	7
Natuurbescherming	9
Bijstand	10
Volksverzekeringen	11
Sociale zekerheid overig	11
TOZO, NOW, TOFA	11
Bestuursrecht overig	12
Wet openbaarheid van bestuur / Wet open overheid	12
Wet op de kansspelen	14
Vreemdelingenrecht	16
Regulier	16
Gemeenschapsonderdaan	17
Richtlijnen en verordeningen	18
Vreemdelingenbewaring	19

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 302

MK ABRS, 05-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1265](#)

burgemeester van Heerlen.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. I.c. is FPC belanghebbende bij het besluit waarbij een exploitatievergunning is verleend aan RTTG voor een speelautomatenhal. FPC is werkzaam in hetzelfde marktsegment en hetzelfde verzorgingsgebied als RTTG. Als concurrent van degene op wie het bestreden inwilligende besluit betrekking heeft, is FPC belanghebbende. Op dit punt verschilt deze zaak van de situaties in de uitspraken van de ABRS van 15 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2258](#), en 8 juli 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1597](#). Bovendien staat het plafond eraan in de weg dat meer dan vier vergunningen worden verleend. Als de vergunning van RTTG in stand blijft, is er binnen de huidige regelgeving geen ruimte om aan FPC een vergunning te verlenen. Dit is anders dan in de situatie in de uitspraak van 15 juli 2015.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wet op de kansspelen" (JnB 2023, 314).

JnB 2023, 303

MK ABRS, 05-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1342](#)

college van burgemeester en wethouders van Hoeksche Waard.

Awb 8:75

PROCESKOSTEN. I.c. heeft de rechtbank ten onrechte geen aanleiding gezien voor een proceskostenveroordeling. Bij arrest van 19 februari 2016, [ECLI:NL:HR:2016:252](#) (onder 3.14.1 en 3.14.2) heeft de HR onder meer overwogen dat als de rechter het (hoger) beroep op zichzelf beschouwd ongegrond acht, maar wel een vergoeding voor immateriële schade wegens een overschrijding van de redelijke termijn toekent, er in het geval van voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten aanleiding is om op de voet van artikel 8:75 van de Awb een veroordeling uit te spreken in de proceskosten van de belanghebbende. Als de bezwaar- en de beroepsfase tezamen zo lang hebben geduurd dat de redelijke termijn is overschreden en die overschrijding uitsluitend is toe te rekenen aan de rechter, zal de vergoeding van deze bedragen moeten plaatsvinden door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie en Veiligheid), aldus dat arrest. De ABRS ziet geen aanleiding om in dit geval tot een ander oordeel te komen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2023, 304

Conclusie Staatsraad AG Nijmeijer, 05-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1367](#)

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, onder c
Omgevingswet

**WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. EXCEPIEVE TOETSING. BESTEMMINGSPLAN
VERBREDE REIKWIJDTE. OMGEVINGSPLAN. EVIDENTIECRITERIUM. Conclusie Staatsraad
AG over de toetsing van een omgevingsplan in een vergunningsprocedure.**

[...] 10. Conclusie

10. Gelet op het voorgaande concludeer ik over de aan mij voorgelegde vragen als volgt.

(1) Kan het toepassen van het evidentie criterium worden voortgezet of bestaat er aanleiding dat criterium los te laten voor een planregel zoals in het voorliggende plan en voor een omgevingsplan onder de Omgevingswet als daar eenzelfde soort planregel in is opgenomen. In het bijzonder gelet op:

(a) de mogelijkheid dat pas in de vergunningfase duidelijk kan zijn wat de gevolgen zijn van de regels van het (omgevings)plan.

(b) de omstandigheid dat de regels van een (omgevings)plan ten tijde van de planprocedure acceptabel kunnen zijn, maar naarmate de feitelijke uitvoering van het plan vordert, niet meer. Ik verzoek u hierbij te betrekken dat er geen actualisatieplicht meer geldt volgens de Wro noch onder de Omgevingswet.

(c) overige relevante factoren.

Voor het loslaten van het evidentie criterium is gelet op de ratio achter dat criterium en de wijze waarop de toetsing in het vernietigingsberoep plaatsvindt, alleen aanleiding in het geval van de exceptieve toetsing van een planregel met daarin een dynamische verwijzing naar een posterieure planologische beleidsregel.

Feitelijke ontwikkelingen die passen binnen de grenzen van planregels met open normen, geven geen aanleiding om de toepassing van het evidentie criterium los te laten. Het afschaffen van de actualisatieplicht maakt dat niet anders. De Wro voorziet in de mogelijkheid om de mate van detaillering van planregels, nadat het bestemmingsplan onherroepelijk is geworden, via een verzoek tot herziening van het plan aan een rechtmatigheidstoets door de bestuursrechter te onderwerpen. Bij die toetsing geldt dezelfde toetsingsmaatstaf als bij de vaststelling van het bestemmingsplan. Aannemelijk is dat deze mogelijkheid onder vigeur van de Omgevingswet blijft bestaan.

Beleidsregels kunnen alleen exceptief worden getoetst. Het is van belang om nauwkeurig vast te stellen of een beweerde onrechtmatigheid alleen de inhoud van de planologische beleidsregel betreft of ook de planregel waarin naar de desbetreffende beleidsregel is verwezen. Voor zover de beleidsregel fungeert als verlengde normstelling ten opzichte van de planregel, is een toetsingsmaatstaf die gelijk is aan de rechterlijke toetsing van een planregel, gerechtvaardigd.

(2) Als u zou bepleiten om het evidentie criterium los te laten dan ligt de vraag voor hoe de toetsing dan moet luiden. Kan worden aangesloten bij de wijze van exceptieve toetsing van algemeen verbindende voorschriften (zie bijvoorbeeld de uitspraak [ECLI:NL:RVS:2022:2328](#)) of ziet u ruimte voor een andere wijze van toetsing?

Bij de exceptieve toetsing van een planregel met daarin een dynamische verwijzing naar een posterieure beleidsregel, moet dezelfde toetsingsmaatstaf worden gehanteerd als in een vernietigingsberoep ten aanzien van dat type planregel wordt gehanteerd. Alleen dan wordt voorkomen dat door het vaststellen van een posterieure beleidsregel, een deel van de rechterlijke toetsing die in het vernietigingsberoep is geborgd, ontbreekt. [...]

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) ("Conclusie van staatsraad A-G over toetsing van omgevingsplan in vergunningsprocedure") uitgebracht.

JnB 2023, 305

Rechtbank Oost-Brabant, 16-03-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:1118](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Best (het college).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Wet milieubeheer 8.41, 8.41a

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. AANVRAAG. BUITEN BEHANDELING. EVENREDIGHEID.

Aanvraag omgevingsvergunning voor het bouwen van logieseenheden met een servicegebouw. Het college heeft de aanvraag voor de activiteit bouwen buiten behandeling gesteld wegens het ontbreken van een melding op grond van artikel 8.41a Wet milieubeheer. I.c. wordt geoordeeld dat er in dit geval een bijzondere situatie bestond. Vanwege het feit dat ten tijde van de buitenbehandelingstelling een voorbereidingsbesluit in werking is getreden dat in de weg staat aan (grootschalige) logiesverstrekking had het college in dit geval de gelegenheid moeten geven om alsnog een melding in te dienen. De rechtbank komt tot de conclusie dat het college de aanvraag wat de activiteit bouwen betreft in strijd met artikel 3:4, tweede lid, van de Awb buiten behandeling heeft gesteld, omdat eiseres niet nogmaals in de gelegenheid is gesteld om een melding in te dienen.

JnB 2023, 306

MK Rechtbank Den Haag, 16-03-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:3302](#)

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.30 lid 1, 2.31 lid 1 en 2, aanhef en onder b, 2.31a lid 1

WABO-milieu. Vier besluiten t.a.v. inrichting voor onder meer de productie van fluorpolymeren. I.c. wordt onder meer geoordeeld dat verweerder de bestreden voorschriften in hoofdstuk 1 van de ambtshalve wijziging niet heeft kunnen baseren op artikel 2.31 van de Wabo en ook de bestreden maatwerkvoorschriften uit dit hoofdstuk niet in stand kunnen blijven. Daartoe wordt onder meer overwogen dat het McDermott-rapport uitsluitend ten grondslag kan gelegd worden aan de ambtshalve wijziging, als de hierin beschreven technieken zijn aan te merken als (ten minste) BBT. Geoordeeld wordt dat dit niet het geval is. Verder heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat sprake is van nieuwe kennis over de milieugevolgen van de activiteiten van de inrichting van eiseres die noopte tot het wijzigen van de voorschriften van de omgevingsvergunning.

Besluit (de ambtshalve wijziging) waarbij verweerder voor de inrichting van eiseres maatwerkvoorschriften heeft gesteld met betrekking tot emissies naar de lucht en een aantal voorschriften van de omgevingsvergunningen heeft gewijzigd. [...]

In het besluit van [...] (de Sequoia-beschikking) heeft verweerder aan eiseres een omgevingsvergunning verleend voor de activiteiten bouwen en het veranderen van de (werking) van de inrichting. [...]

In het besluit van [...] (het herstelbesluit) heeft verweerder een aantal voorschriften van de Sequoia-beschikking gewijzigd. [...]

In het besluit van [...] (de Fluorinatie-beschikking) heeft verweerder aan eiseres een omgevingsvergunning verleend voor de activiteiten bouwen en het veranderen van de (werking) van de inrichting. Met dit besluit zijn tevens enkele maatwerkvoorschriften vervangen in zowel de ambtshalve wijziging als in het herstelbesluit. [...]

2. Eiseres betoogt dat de voorschriften uit hoofdstuk 1 van de ambtshalve wijziging niet op artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo), de zogeheten actualisatieplicht, kunnen worden gebaseerd. [...]

[...]

4.1. Vaststaat dat verweerder zich onder meer op de actualisatieplicht uit artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo heeft beroepen voor het stellen van de bestreden voorschriften in hoofdstuk 1 van de ambtshalve wijziging. In geschil is of verweerder in dit geval gehouden was om tot de ambtshalve wijziging te besluiten.

De eerste vraag die daarbij voorligt is of in dit geval sprake is van een ontwikkeling op het gebied van de technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu. Partijen zijn verdeeld over de vraag of een “ontwikkeling van de technische mogelijkheden” beperkt is tot BBT of dat dit begrip ruimer moet worden uitgelegd. Ook verschillen partijen van mening over de vraag of de technieken die worden beschreven in het McDermott-rapport [Red.: rapport ‘Integrale emissiebeheersing; techno-economische studie voor de potentiële reductie van emissie van fluoro-componenten’ van 14 december 2018, opgesteld door McDermott en het hierbij horende addendum van 18 mei 2021] als BBT moeten worden beschouwd.

De tweede vraag die moet worden beantwoord is of verweerder gehouden was tot de ambtshalve wijziging als gevolg van de ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu. In dat verband is van belang of hieronder ook een ontwikkeling van de kennis over milieugevolgen moet worden begrepen en, zo ja, of daarvan in dit geval sprake is.

4.2. Naar het oordeel van de rechtbank betoogt eiseres terecht dat het begrip “ontwikkeling op het gebied van de technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu” beperkt is tot ten minste nieuwe BBT. Dit volgt naar het oordeel van de rechtbank in de eerste plaats uit de Memorie van Toelichting bij de artikelen 2.30 en 2.31a van de Wabo. Over de onderzoeksplicht uit artikel 2.30 van de Wabo vermeldt de Memorie van Toelichting: [...]

Over de bevoegdheid om bij het ambtshalve wijzigen van een omgevingsvergunning af te wijken van de oorspronkelijke aanvraag, vermeldt de Memorie van Toelichting bij artikel 2.31a van de Wabo: [...]

4.3. In de wetsgeschiedenis wordt de verplichting om een omgevingsvergunning ambtshalve te actualiseren in verband met de ontwikkeling van technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu, derhalve gekoppeld aan de ontwikkeling van nieuwe BBT. Deze koppeling blijkt ook uit de wet zelf. Artikel 2.14, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo bepaalt dat het bevoegd gezag bij de beslissing op een aanvraag voor een omgevingsvergunning voor de activiteit milieu, in ieder geval in acht neemt dat in die inrichting BBT worden toegepast. Het bevoegd gezag dient op grond van artikel 2.30, eerste lid, van de Wabo regelmatig te bezien of de gestelde voorschriften nog toereikend zijn. Uit artikel 2.33, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo volgt dat de omgevingsvergunning voor de activiteit milieu wordt ingetrokken als – kort gezegd – met het gevolg geven aan de actualisatieplicht niet kan worden bereikt dat in een inrichting ten minste BBT worden toegepast. Ook hieruit leidt de rechtbank af dat het ambtshalve actualiseren van een omgevingsvergunning er steeds op gericht moet zijn dat binnen een inrichting ten minste BBT worden toegepast. Dat betekent dat

een technische ontwikkeling die niet is aan te merken als ten minste BBT, verweerder niet tot een ambtshalve actualisatie van de omgevingsvergunning verplicht.

De rechtbank overweegt verder dat uit rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) volgt dat reeds omdat een inrichting voldoet aan BBT geen sprake is van een ontwikkeling van de technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu.⁴ De rechtbank leidt uit deze rechtspraak af dat het begrip “ontwikkeling op het gebied van de technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu” niet ruimer is dan BBT.

4.4. Met eiseres leest de rechtbank in het woord “mede” in artikel 2.30, eerste lid, tweede volzin, van de Wabo dat met de ontwikkeling van technische mogelijkheden niet alleen de vaststelling van nieuwe of herziene BBT-conclusies wordt bedoeld, maar dat hierbij ook ruimte wordt gelaten voor het vaststellen van BBT aan de hand van Nederlandse informatiedocumenten over BBT of andere documenten. De rechtbank leest, anders dan verweerder, het woord “mede” niet zo ruim dat geen koppeling met BBT hoeft te bestaan zodat elke ontwikkeling van de technische mogelijkheden verweerder tot een ambtshalve wijziging verplicht. Eiseres betoogt terecht dat een dergelijk ruime lezing tot gevolg zou hebben dat het bevoegd gezag steeds verplicht zou zijn een omgevingsvergunning te actualiseren als sprake is van een technische ontwikkeling, ongeacht of deze technische ontwikkeling in de praktijk toegepast kan worden in de inrichting.

4.5. Het voorgaande betekent dat het McDermott-rapport uitsluitend ten grondslag gelegd kan worden aan de ambtshalve wijziging, als de hierin beschreven technieken zijn aan te merken als (ten minste) BBT. De rechtbank is van oordeel dat dit niet het geval is. De rechtbank verwijst voor de motivering van dit oordeel naar overwegingen 16.8 tot en met 16.11 van deze uitspraak. Dit betekent dat verweerder het totaalconcept uit het McDermott-rapport ten onrechte heeft aangemerkt als een ontwikkeling op het gebied van de technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu, zoals bedoeld in artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo. Concreet betekent dit dat verweerder niet op grond van het McDermott-rapport tot de bestreden voorschriften in hoofdstuk 1 van de ambtshalve wijziging heeft mogen besluiten.

4.6. De rechtbank is verder van oordeel dat verweerder de bestreden voorschriften in hoofdstuk 1 van de ambtshalve wijziging ook niet heeft kunnen baseren op een ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu zoals bedoeld in artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo. Zoals de rechtbank eerder heeft overwogen⁵, kan onder “de ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu” ook de ontwikkeling van de kennis over de kwaliteit van het milieu worden begrepen. Nieuwe kennis over de milieugevolgen van de activiteiten van een inrichting kan daarmee de grondslag vormen voor een ambtshalve wijziging van de omgevingsvergunning van die inrichting. Verweerder heeft zich daarop in dit geval beroepen. De door verweerder gemaakte keuze om op grond van het voorzorgsbeginsel diverse stoffen die (nog) geen ZZS [Red.: zeer zorgwekkende stoffen] zijn, zonder meer gelijk te stellen met ZZS en als zodanig te reguleren, houdt echter geen stand. De rechtbank verwijst voor de motivering van dit oordeel naar overwegingen 14.1 tot en met 14.9 van deze uitspraak. Ook met verwijzing naar de individuele stofklasse-adviezen van het RIVM heeft verweerder niet tot aanscherping van de vergunningvoorschriften kunnen besluiten. De rechtbank zal dit oordeel nader motiveren in overweging 14.10. Verweerder heeft daarom onvoldoende gemotiveerd dat sprake is van nieuwe kennis over de milieugevolgen van de activiteiten van de inrichting van eiseres die noopte tot het wijzigen van de voorschriften van de omgevingsvergunning.

4.7. De rechtbank overweegt verder dat verweerder de bestreden voorschriften in hoofdstuk 1 van de ambtshalve wijziging ook niet heeft kunnen baseren op artikel 2.31, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo. Hiervoor geldt namelijk de voorwaarde dat – anders dan wanneer de actualisatieplicht

geldt – de grondslag van de oorspronkelijke vergunningaanvraag niet mag worden verlaten. Dit is naar het oordeel van de rechtbank met de ambtshalve wijziging wel gebeurd. De rechtbank overweegt hiertoe dat de ambtshalve wijziging strekt tot toepassing van andere technieken dan oorspronkelijk door eiseres zijn aangevraagd. Dit volgt ook uit het deskundigenbericht.⁶

4.8. De rechtbank is tot slot van oordeel dat verweerder de bestreden maatwerkvoorschriften in hoofdstuk 1 van de ambtshalve wijziging niet op grond van artikel 2.4, achtste lid, van het Activiteitenbesluit heeft mogen stellen. Deze maatwerkvoorschriften hebben voor het grootste deel betrekking op stoffen die niet voldoen aan de definitie van ZZS in artikel 2.3b, eerste lid, van het Activiteitenbesluit. Artikel 2.4, achtste lid, van het Activiteitenbesluit biedt geen grondslag voor het stellen van maatwerkvoorschriften voor stoffen die geen ZZS in de zin van het Activiteitenbesluit zijn. In overwegingen 14.1. tot en met 14.11. zal de rechtbank toelichten waarom verweerder niet gevolgd kan worden in zijn keuze om de stoffen TFE-dimeer, Ether A/B, HFP, PFAC, PMVE, VF2 en E1 gelijk te stellen aan ZZS en als zodanig te reguleren.

Voor zover de maatwerkvoorschriften zien op stoffen die wel ZZS zijn, mochten deze evenmin worden gesteld. De gestelde maatwerkvoorschriften gaan uit van de haalbaarheid van het totaalconcept uit het McDermott-rapport. Zoals hiervoor is overwogen, is de rechtbank van oordeel dat verweerder de ambtshalve wijziging niet hierop heeft mogen baseren. Omdat de op het McDermott-rapport gebaseerde emissiereducties niet mochten worden voorgeschreven, mocht verweerder ook niet in maatwerkvoorschriften opnemen op welke momenten eiseres tussendoelen met betrekking tot de beoogde emissiereductie moest behalen.

4.9. De conclusie van het voorgaande is dat verweerder de bestreden voorschriften in hoofdstuk 1 van de ambtshalve wijziging niet heeft kunnen baseren op artikel 2.31 van de Wabo en dat ook de bestreden maatwerkvoorschriften uit hoofdstuk 1 van de ambtshalve wijziging niet in stand kunnen blijven. Het betoog slaagt. [...]

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 05-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1357](#);
- MK Rechtbank Den Haag, 22-03-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:3894](#);
- MK Rechtbank Den Haag, 22-03-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:3882](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2023, 307

MK ABRS, 05-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1337](#)

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven, appellant.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. SCHADE. WAARDEBEPALING. DESKUNDIGE. TAXATIE.

COMPLEXWAARDEMETHODE. I.c. wordt geoordeeld dat, zonder nadere toelichting, niet valt in te zien dat de uit de eigen aard van het onteigeningsrecht voortvloeiende correcties op de werkelijke waarde, als bedoeld in de artikelen 40c tot en met 40f van de onteigeningswet, in dit geval bij de begroting van de omvang van geleden planschade per de daarvoor relevante peildatum zouden moeten worden toegepast.

[...] 1. Deze zaak gaat over de hoogte van de door het college aan [appellant] toegekende tegemoetkoming in planschade.

[...] 11. In afdeling 6.1 van de Wro is geen regeling gegeven voor de waardering van een onroerende zaak.

[...] 13.1. Indien in een onteigeningsgeschil toepassing is gegeven aan de egalisatieregule van artikel 40d van de onteigeningswet, is voor gronden die deel uitmaken van een zogenoemd complex - de als een geheel in exploitatie gebrachte of te brengen zaken - geen onderscheid gemaakt tussen hoogwaardige en laagwaardige gronden, maar is voor alle gronden binnen het complex dezelfde complexwaarde vastgesteld, waarbij de verschillen in de waardering zijn gemiddeld over alle gronden binnen het complex. De egalisatieregule strekt ertoe willekeurige resultaten bij het vaststellen van de werkelijke waarde van een individueel perceel te voorkomen die - bij gebreke van die regule - het gevolg zouden zijn van de verschillende bestemmingen binnen een complex. De onteigende eigenaar wiens grond bestemd is tot groenstrook ontvangt daardoor dezelfde vergoeding als de onteigende eigenaar wiens grond bestemd is voor woningbouw.

13.2. In een planschadegeschil is artikel 40d van de onteigeningswet niet van toepassing. In de Wro is ook niet bepaald dat planschade wordt vastgesteld met overeenkomstige toepassing van artikel 40d van de onteigeningswet. Bij het bepalen van de waarde van een onroerende zaak onder het oude planologische regime is in een planschadegeschil maatgevend welke prijs een redelijk denkend en handelend koper op de peildatum voor deze onroerende zaak zou hebben gebonden. Gelet daarop valt, zonder nadere toelichting, niet in te zien dat de uit de eigen aard van het onteigeningsrecht voortvloeiende correcties op de werkelijke waarde, als bedoeld in de artikelen 40c tot en met 40f van de onteigeningswet, in dit geval bij de begroting van de omvang van geleden planschade per de daarvoor relevante peildatum zouden moeten worden toegepast. Aangezien deze toelichting in het nader advies van de SAOZ van 5 december 2019 niet is gegeven, valt niet in te zien dat een redelijk denkend en handelend koper in dit geval op de peildatum voor gronden met een lucratieve uit te werken bestemming voor bedrijfsdoeleinden dezelfde prijs zou betalen als voor gronden met een niet-lucratieve bestemming voor groendoeleinden. De rechtbank is terecht tot hetzelfde oordeel gekomen. Daar komt bij dat de SAOZ voor de waarde van gronden met een bestemming voor groendoeleinden is uitgegaan van een waarde van € 1,00 per m² op de peildatum. Dit is, gelet op de conclusie van de SAOZ dat sprake is van een complex en er geen verschil is tussen de waarde van de verschillende delen van het perceel onder het oude bestemmingsplan, niet consistent en daarmee onbegrijpelijk.

Naar het oordeel van de Afdeling zijn er aldus concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van de conclusie van de SAOZ dat het hier relevante deel van het perceel op de peildatum onder het oude planologische regime een waarde van € 25,00 per m² had. Dat betekent dat het college dit onderdeel van de taxatie redelijkerwijs niet aan zijn besluit ten grondslag heeft mogen leggen.

Het betoog slaagt niet.

13.3. Ter voorlichting van partijen en de rechtspraak merkt de Afdeling nog het volgende op. Het vorenstaande laat onverlet dat bij de taxatie van een perceel in het kader van de begroting van planschade onder omstandigheden mee kan wegen dat dit perceel op de peildatum nog niet of niet geheel technisch bouwrijp is en dat de (toekomstige) daadwerkelijke rendabele exploitatie ervan mede afhankelijk zal zijn van voorzieningen van openbaar nut die, deels op andere percelen, nog moeten worden aangelegd. In dat geval zal de taxateur dat echter op andere wijze tot uitdrukking moeten laten komen in de taxatie van de werkelijke waarde van het perceel op de peildatum, als

onderdeel van de planschadetaxatie, dan door de enkele verwijzing naar de onteigeningsrechtelijke complexbenadering.[...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2023, 308

(Tussen)uitspraak MK ABRS, 05-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1299](#)

minister van Infrastructuur en Milieu (nu: de minister van Infrastructuur en Waterstaat),
verweerder.

Habitatrichtlijn 6

Tracéwet

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.8

Regeling natuurbescherming (Rnb)

NATUURBESCHERMING. STIKSTOF. NATURA 2000. REKENMODEL SRM2+. AERIUS CALCULATOR 2021. 25-KM GRENS. I.c. wordt geoordeeld dat bij het berekenen van de gevolgen van stikstof voor de natuur bij individuele projecten mag worden uitgegaan van een rekenafstand van 25 kilometer.

[...] 1. In deze uitspraak wordt een oordeel gegeven over de rekenafstand van 25 km voor de berekening van stikstofdepositie op Natura 2000-gebieden en over het gebruik van het rekenmodel SRM2+ voor depositieberekeningen voor wegverkeer.

[...] 1.2. Deze uitspraak is een vervolg op de [tussenuitspraak van 20 januari 2021](#) over het tracébesluit voor het wegenproject ViA15. Dit project bestaat onder andere uit het verbreden van delen van de A12 en A15 en het doortrekken van de A15 vanaf knooppunt Ressen tot de nieuwe aansluiting op de A12 tussen Duiven en Zevenaar. [...]

[...] 1.3. De Afdeling komt in deze tussenuitspraak tot de conclusie dat de minister de rekenafstand van 25 km mocht toepassen. De minister heeft, onder verwijzing naar rapporten van het RIVM, TNO en een expertoordeel, deugdelijk gemotiveerd dat 25 km de grens is waarbinnen met het rekenmodel OPS nog wetenschappelijk betrouwbare uitspraken kunnen worden gedaan over de depositie van een individuele bron. De minister kon op basis van die rapporten concluderen dat een berekende depositiebijdrage van een project op een detailniveau van een hectare op meer dan 25 km van de emissiebron niet meer redelijkerwijs toerekenbaar is aan het project. De toepassing van een rekenafstand die gebaseerd is op de beste wetenschappelijke kennis ter zake acht de Afdeling niet in strijd met artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn

1.4. De Afdeling licht in de uitspraak vervolgens toe wat de toepassing van de rekenafstand betekent voor de beoordeling van de gevolgen van deposities die buiten de rekenafstand plaatsvinden. De deposities die buiten 25 km plaatsvinden zijn onderdeel van de totale depositie in Nederland. De overheid is verantwoordelijk voor het treffen van instandhoudings- of passende maatregelen voor het behoud of het voorkomen van verslechtering van de kwaliteit van habitattypen en leefgebieden van soorten als gevolg van de totale deposities. Dat zijn verplichtingen die voortvloeien uit artikel 6, eerste en tweede lid, van de Habitatrichtlijn. De overheid moet daar invulling aan geven. De Wet natuurbescherming biedt daarvoor verschillende instrumenten.

De deposities buiten 25 km worden door de rekenafstand dus niet betrokken in een voortoets of passende beoordeling van een plan of project en worden ook niet op een andere wijze bij de

verlening van een toestemming voor een plan of project betrokken. De vraag of de bevoegde bestuursorganen met de juiste maatregelen en tijdig invulling geven aan de verplichting om instandhoudings- en passende maatregelen te treffen in relatie tot de totale depositiebijdrage in een Natura 2000-gebied is naar het oordeel van de Afdeling bij een besluit waarbij toestemming wordt verleend voor een plan of project niet aan de orde. Daarom komt de Afdeling in een procedure over de toestemmingverlening van een plan of project niet toe aan de bespreking van beroepsgronden die over de keuze of uitvoering van instandhoudings- en passende maatregelen gaan.

1.5. De Afdeling komt in deze uitspraak verder tot de conclusie dat de minister de stikstofberekeningen voor wegverkeer mocht uitvoeren met de versie van SRM2+ die ten tijde van het TB2021 gold. De minister heeft onder verwijzing naar notities en rapporten van het RIVM en TNO deugdelijk gemotiveerd dat die versie van SRM2+ is gebaseerd op de beste wetenschappelijke kennis ter zake. Op het moment waarop het TB2021 werd vastgesteld werd door het RIVM weliswaar onderkend dat de toepassing van de depositiesnelheid in SRM2+ verbetering behoeft en werd daar onderzoek naar gedaan, maar de minister hoefde daarin geen concrete aanwijzingen te zien voor twijfel aan de geschiktheid van de versie van SRM2+ die voor het TB2021 is gebruikt. [...]

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Berekenen stikstof tot grens van 25 kilometer is aanvaardbaar") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2023, 309

MK CRvB, 04-04-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:482](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Participatiewet (PW)

PARTICIPATIEWET. GOKACTIVITEITEN. SCHENDING INLICHTINGENVERPLICHTING. Anders dan het college heeft aangevoerd en anders dan de Raad eerder in een andere uitspraak heeft overwogen (zie de uitspraak van 10 augustus 2021, [ECLI:NL:CRVB:2021:2089](#)), betekent het niet dat het bij verzwegen gokactiviteiten in een gokinstelling niet mogelijk is het recht op bijstand vast te stellen. De betrokkene kan voortaan aan de hand van pinopnames in een gokinstelling de omvang van de door hem verrichte gokactiviteiten en de daarmee verkregen bedragen aannemelijk maken.

De Raad heeft bij deze uitspraak een nieuwsbericht uitgebracht:

[Bijstandsgerechtigde kan voortaan met pinopnames gokinkomsten aannemelijk maken.](#)

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 4 april 2023: [ECLI:NL:CRVB:2023:499](#), [ECLI:NL:CRVB:2023:500](#), [ECLI:NL:CRVB:2023:501](#) en [ECLI:NL:CRVB:2023:502](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2023, 310

MK CRvB, 30-03-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:540](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Algemene Kinderbijslagwet (AKW) 17g, 24a

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 2, 30

Wet op het kindgebonden budget (Wkb)

KINDERBIJSLAG. KINDGEBONDEN BUDGET. Noch de AKW noch de Awir bevat een wettelijke grondslag voor verrekening van te veel betaald kindgebonden budget (als deel van de gezinsbijslag) met kinderbijslag. Ook de Wkb voorziet hierin niet.

De wetgever heeft bij de totstandkoming van de Wet op de kindertoeslag een bepaalde taakverdeling tussen de Belastingdienst/Toeslagen en de SvB voor ogen gehad in buitenslandssituaties. De wetgever heeft geen gevolg gegeven aan het advies van de Raad van State hiervoor een specifieke wettelijke grondslag in de wet op te nemen. De suggestie, “af te spreken dat over en weer diensten worden verleend”, kan hiermee niet op één lijn worden gesteld. Het ligt in de rede dat de wetgever, als hem deze taakverdeling nog steeds voor ogen staat, alsnog de suggestie van de Raad van State opvolgt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2023, 311

MK CRvB, 29-03-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:582](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Derde tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-3) 7

NOW-3. KENNELIJKE VERGISSING. De minister wordt gevolgd in het standpunt dat het bij een kennelijke vergissing moet gaan om de situatie waarbij de minister met een summier onderzoek bij de ontvangst van de aanvraag had kunnen vaststellen dat de aanvraag waarschijnlijk geen goede weergave was van hetgeen de aanvrager beoogde aan te vragen. Daarvan is in dit geval geen sprake.

Het beroep van appellante op de uitspraak van het CBB van 22 december 2020,

[ECLI:NL:CBB:2020:996](#), treft geen doel.

Het beroep van appellante op artikel 3:4, tweede lid, van de Awb treft ook geen doel. De door appellante aangehaalde uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 2 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#), en het daarin opgenomen kader voor de directe toetsing van besluiten aan het evenredigheidsbeginsel ziet op de situatie waarin het bestreden besluit berust op een discretionaire bevoegdheid. In dit geval is de bevoegdheid van de minister om te beslissen op een subsidieaanvraag op grond van de NOW een gebonden bevoegdheid. Voor toetsing aan het in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb neergelegde evenredigheidsbeginsel is dan geen ruimte.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wet openbaarheid van bestuur / Wet open overheid

JnB 2023, 312

Rechtbank Noord-Nederland, 04-04-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:1281](#)

Wet openbaarheid van bestuur 10 lid 2 onder g

Wet open overheid (Woo) 5.1 lid 5

WOB. WOO. ONEVENREDIGE BENADELING. Weigering openbaarmaking passages in e-mails. I.c. wordt geoordeeld dat sprake is van strijd met het motiveringsbeginsel. Artikel 5.1, vijfde lid van de Woo verschilt van artikel 10, tweede lid, onder g, van de Wob, omdat er sprake moet zijn van een uitzonderlijk geval, waardoor de motiveringsplicht van deze uitzonderingsgrond wordt verzwaard. De rechtbank heeft kennis genomen van de inhoud van de e-mails. De rechtbank kan het standpunt van het college dat de betreffende e-mail een fout bevat niet volgen. Ook heeft het college niet nader toegelicht op welke wijze belangen van derden door de vermeende fout zouden worden geschaad en waarom er sprake is van een uitzonderlijk geval zoals vermeld in artikel 5.1 vijfde lid, van de Woo. Het college heeft deze motivering ook niet onder toepassing van artikel 8:29 Awb aan de rechtbank verstrekt. Het besluit is daarmee in zoverre onvoldoende gemotiveerd.

JnB 2023, 313

MK Rechtbank Noord-Holland, 14-03-2023, [ECLI:NL:RBNHO:2023:2483](#)

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, verweerder.

Wet open overheid (Woo) 5.1 lid 2 aanhef en onder i, lid 5

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 aanhef en onder g

WOB. WOO. ONEVENREDIGE BENADELING OVERHEID. Afwijzing COVID 19 WOB-verzoek. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder de openbaarmaking van het vertrouwelijk overgelegde document op grond van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder i, van de Woo mag weigeren. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het belang dat wordt gediend met de openbaarmaking van dit document niet opweegt tegen de onevenredige benadeling van het RIVM en in het verlengde daarvan van het ministerie van verweerder. Verweerder heeft die belangen, waaronder het door verweerder behartigde algemene belang van het voorkomen van maatschappelijke onrust over de volksgezondheid, in redelijkheid zwaarder kunnen laten wegen dan het belang van openbaarheid. Instandlating rechtsgevolgen afwijzingsbesluit.

[...] 1.1 Eiser heeft verweerder op 29 juli 2021 op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (Wob) verzocht om informatie die ziet op mensen die geen tweede vaccinatie tegen COVID-19 hebben gehad, omdat ze zijn overleden. [...]

1.2 In het besluit van 31 december 2021 heeft verweerder het verzoek van eiser afgewezen. [...]

1.3 In het besluit van 31 maart 2022 heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard en de afwijzing van eisers verzoek met verbetering van de motivering in stand gelaten.

xzc[...] *Juridisch kader*

5.1 Op 1 mei 2022 is de Wet open overheid (Woo) in werking getreden. Artikel 10.1 van de Woo bepaalt dat de Wob wordt ingetrokken. Er is niet voorzien in overgangsrecht. Dat betekent dat de Woo onmiddellijke werking heeft. Bij de beoordeling of de rechtsgevolgen van een vernietigd besluit in stand moeten worden gelaten, moet de rechtbank uitgaan van het op het moment van haar uitspraak geldende recht.³ Gelet hierop oordeelt de rechtbank in deze zaak met toepassing van de Woo.

5.2 Artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob luidde:

"Het verstrekken van informatie ingevolge deze wet blijft eveneens achterwege voor zover het belang daarvan niet opweegt tegen de volgende belangen:

g. het voorkomen van onevenredige bevoordeling of benadeling van bij de aangelegenheid betrokken natuurlijke personen of rechtspersonen dan wel van derden."

5.3 In de Woo is deze weigeringsgrond vervangen door artikel 5.1, vijfde lid, dat luidt: "In uitzonderlijke gevallen kan openbaarmaking van andere informatie dan milieu-informatie voorts achterwege blijven indien openbaarmaking onevenredige benadeling toebrengt aan een ander belang dan genoemd in het eerste of tweede lid en het algemeen belang van openbaarheid niet tegen deze benadeling opweegt. Het bestuursorgaan baseert een beslissing tot achterwege laten van de openbaarmaking van enige informatie op deze grond ten aanzien van dezelfde informatie niet tevens op een van de in het eerste of tweede lid genoemde gronden."

5.4 Zoals ook volgt uit de toelichting⁴ op deze nieuwe bepaling, is de uitzonderingsgrond door de nieuwe formulering beperkt tot gevallen die uitzonderlijk zijn en waarop geen andere uitzonderingsgrond van toepassing is. Voor het geval het de overheid is die door openbaarmaking onevenredig zou worden benadeeld, is, ter voortzetting van de desbetreffende rechtspraak over artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob, in artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder i, van de Woo in een nieuwe weigeringsgrond voorzien.⁵ Die bepaling luidt: "Het openbaar maken van informatie blijft eveneens achterwege voor zover het belang daarvan niet opweegt tegen de volgende belangen:

i. het goed functioneren van de Staat, andere publiekrechtelijke lichamen of bestuursorganen."

Aanvullende motivering verweerder

6.1 Verweerder heeft de afwijzing van het Wob-verzoek in het besluit van 31 maart 2022 en ter zitting als volgt nader gemotiveerd in verband met het voorkomen van onevenredige benadeling van de overheid. Het RIVM past op al zijn publicaties de procedure van wetenschappelijke toetsing toe. Dat is van groot belang, omdat het RIVM de betrouwbare adviseur is van de overheid voor de levering van wetenschappelijk verantwoorde analyses over COVID-19. Het RIVM draagt daarvoor een onafhankelijke verantwoordelijkheid op grond van de Wet op het RIVM. Het niet openbaar gemaakte document is een alleen in reactie op het Wob-verzoek van eiser bij elkaar vergaarde dataverzameling waarop geen wetenschappelijk verantwoorde analyse is toegepast. De dataverzameling is ook nog eens onvolledig, omdat het alleen gegevens bevat van mensen die toestemming hebben gegeven voor het delen van hun data met het RIVM. De openbaarmaking ervan zal dan ook de betrouwbaarheid en wetenschappelijke structuur van het RIVM ernstig kunnen beschadigen. Dit zal tot onevenredige benadeling van het RIVM en in het verlengde daarvan ook van het ministerie van verweerder kunnen leiden. Het voorkomen van maatschappelijke onrust door openbaarheid van onjuiste informatie is een algemeen belang waarvoor verweerder waakt en wat voor verweerder in dit geval zwaarder weegt dan het belang van openbaarheid. In dit geval is het

belang van transparantie niet in geding, omdat het voldoende wordt gediend door de dagelijkse publicatie van informatie door het RIVM.

6.2 De rechtbank heeft kennisgenomen van het vertrouwelijk overgelegde document en is van oordeel dat verweerder de openbaarmaking ervan op grond van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder i, van de Woo mag weigeren. Met de gegeven aanvullende motivering onder 6.1 heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het belang dat wordt gediend met de openbaarmaking van dit document niet opweegt tegen de onevenredige benadeling van het RIVM en in het verlengde daarvan van het ministerie van verweerder. Verweerder heeft die belangen, waaronder het door verweerder behartigde algemene belang van het voorkomen van maatschappelijke onrust over de volksgezondheid, in redelijkheid zwaarder kunnen laten wegen dan het belang van openbaarheid.

6.3 Gelet op het voorgaande laat de rechtbank de rechtsgevolgen van het besluit van 31 december 2021 in stand. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de kansspelen

JnB 2023, 314

MK ABRS, 05-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1265](#)

burgemeester van Heerlen.

Wet op de kansspelen 30d

Verordening kansspelautomaten Heerlen 2017 3, 4, 7, 8

Beleidsregels exploitatievergunning speelautomatenhallen Heerlen 2020

WET OP DE KANSSPELEN. EXPLOITATIEVERGUNNING. SCHAARSE RECHTEN.

ONTVANKELIJKHEID. BELANGHEBBENDE. Verlenen exploitatievergunning

speelautomatenhal. I.c. volgt de Afdeling het oordeel van de rechtbank dat de concurrent belanghebbende is. Deze zaak verschilt van de situaties waarover de Afdeling oordeelde in de uitspraak van 15-07-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2258](#), en van de uitspraak van 08-07-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1597](#). TOETSING. De rechtbank heeft i.c. op juiste wijze getoetst. Dat het hier gaat om een schaarse vergunning, maakt niet dat op een meer indringende wijze moet worden getoetst.

[...] Bij besluit van 4 december 2020 heeft de burgemeester aan RTTG een vergunning verleend voor de exploitatie van een speelautomatenhal [...].

[...] 2. FPC beschikte sinds 1992 tot 1 januari 2019 over een exploitatievergunning voor een speelautomatenhal [...]. De burgemeester had deze vergunning verlengd tot 1 januari 2022.

Hiertegen heeft onder meer RTTG rechtsmiddelen aangewend. Dit heeft geleid tot de uitspraak van de Afdeling van 9 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2924](#). De Afdeling heeft in deze uitspraak geoordeeld dat de exploitatievergunningen voor speelautomatenhallen schaarse vergunningen zijn, omdat er voor maximaal vier speelautomatenhallen een vergunning kan worden verleend. De burgemeester is daarom gehouden om bij verlening van nieuwe vergunningen andere gegadigden de ruimte te bieden mee te dingen naar de vergunningen. Dit heeft de burgemeester ten onrechte nagelaten. De burgemeester heeft daarom de verleende exploitatievergunning niet mogen verlengen, aldus de Afdeling in genoemde uitspraak.

3. De burgemeester heeft naar aanleiding van de hiervoor genoemde procedure in de Beleidsregels exploitatievergunning speelautomatenhallen Heerlen 2020 (hierna: de Beleidsregels) uiteengezet op welke wijze hij de verlening van nieuwe vergunningen vormgeeft. Deze Beleidsregels zijn vastgesteld op grond van artikel 5, tweede lid van de Verordening kansspelautomaten Heerlen 2017 (hierna: de Verordening). In de Beleidsregels is bepaald dat verdeling van de vergunningen plaatsvindt op basis van loting van de ontvankelijke aanvragen. Aanvragen komen in volgorde van de trekking in aanmerking voor een inhoudelijke toets, en bij een positieve uitkomst van deze toets voor vergunningverlening. Aanvragen die resteren nadat het maximum aantal vergunningen is bereikt, worden afgewezen.

4. Op 10 februari 2020 heeft de burgemeester bekendgemaakt dat gegadigden vanaf 14 april 2020 tot en met 8 juni 2020 een aanvraag kunnen indienen voor een exploitatievergunning. Zowel FPC als RTTG hebben tijdig een ontvankelijke aanvraag ingediend. In totaal zijn er 37 ontvankelijke aanvragen ingediend. Op 9 juli 2020 heeft de loting plaatsgevonden.

De aanvraag van RTTG werd als achtste getrokken. Vier aanvragen die eerder werden getrokken in de loting, en dus hoger in de rangorde stonden, hadden echter betrekking op locaties waarvoor al een vergunning was verleend en kwamen niet meer voor verlening in aanmerking. Daardoor is de aanvraag van RTTG inhoudelijk beoordeeld. Deze beoordeling heeft geleid tot verlening van de exploitatievergunning in het besluit van 4 december 2020. Deze vergunning was de vierde, en dus laatste, vergunning die is verleend.

De aanvraag van FPC werd als zesentwintigste getrokken. Doordat de daartussen getrokken aanvragen, op één na, betrekking hadden op een locatie waarvoor al een vergunning is verleend, eindigde FPC als zesde in de rangorde.

[...] Belanghebbendheid

9. De Afdeling volgt het oordeel van de rechtbank dat FPC belanghebbende is. FPC is werkzaam in hetzelfde marktsegment en hetzelfde verzorgingsgebied als RTTG. Als concurrent van degene op wie het bestreden inwilligende besluit betrekking heeft, is FPC belanghebbende. Op dit punt verschilt deze zaak van de situaties waarover de Afdeling oordeelde in de uitspraak van 15 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2258](#), en van de hiervoor genoemde uitspraak van 8 juli 2020.

Bovendien staat het plafond eraan in de weg dat meer dan vier vergunningen worden verleend. Als de vergunning van RTTG in stand blijft, is er binnen de huidige regelgeving geen ruimte om aan FPC een vergunning te verlenen. Dit is anders dan in de situatie in de uitspraak van 15 juli 2015. Dat RTTG langer in onzekerheid verkeert doordat haar vergunning niet onherroepelijk wordt, is een gevolg dat niet valt te voorkomen.

Het betoog slaagt niet.

[...] Voldoet de aanvraag van RTTG?

- toetsing

14. FPC betoogt dat de rechtbank ten onrechte terughoudend heeft getoetst of er een weigeringsgrond van toepassing is. In artikel 8, eerste lid, van de Verordening is bepaald dat de burgemeester de vergunning moet weigeren in bepaalde gevallen. Van beoordelingsruimte is geen sprake. Ook omdat het om een schaarse vergunning gaat moet indringend worden getoetst, aldus FPC.

14.1. Anders dan FPC betoogt, biedt artikel 8, eerste lid, meer specifiek onder h, van de Verordening de burgemeester beoordelingsruimte. Hij moet op grond van deze bepaling immers beoordelen of de openbare orde, veiligheid of woon- en leefklimaat op ontoelaatbare wijze nadelig worden beïnvloed door de aanwezigheid van de speelautomatenhal. Ook het tweede lid van artikel 8 biedt de

burgemeester beoordelingsruimte. In artikel 8, tweede lid, onder a, van de Verordening is bepaald dat de burgemeester de vergunning kan weigeren indien naar zijn oordeel de plannen als bedoeld in artikel 4, onder k, l of m, van de Verordening onvoldoende bijdragen aan de in dat artikel omschreven doelstelling.

De bestuursrechter gaat bij de toetsing van het standpunt van de burgemeester dat voldaan is aan deze bepalingen in op de vraag of de manier waarop de burgemeester van die beoordelingsruimte gebruik heeft gemaakt, in overeenstemming is met het recht. Daarbij moet de bestuursrechter nagaan of de burgemeester redelijkerwijs de beoordelingsruimte op die manier heeft kunnen invullen. De rechtbank heeft dus op juiste wijze getoetst. Dat het hier gaat om een schaarse vergunning, maakt niet dat op een meer indringende wijze moet worden getoetst.

[...] - conclusie

14.10. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de burgemeester zich redelijkerwijs op het standpunt heeft kunnen stellen dat het plan van RTTG voldoende bijdraagt aan de doelstellingen genoemd in artikel 4, onder k, l en m van de Verordening en er dus in het geval van RTTG geen sprake is van de weigeringsgrond van artikel 8, tweede lid, onder a, van de Verordening.

[...] 14.12. De burgemeester mocht de vergunning verlenen aan RTTG. Het betoog van FPC slaagt niet. [...]

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2023, 302).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2023, 315

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 13-03-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:4461](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Besluit 1/80 13

Aanvullend Protocol 59

Vw 2000 21 lid 1 a

REGULIER. Aanvraag verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd. Eis van vijf jaar ononderbroken rechtmatig verblijf voorafgaand aan de aanvraag is een nieuwe beperking.

In het besluit van 17 september 2020 (primair besluit) heeft verweerder de aanvraag van eiser voor een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd afgewezen. [...]

5.2. Het geschil spitst zich toe op de vraag of eisers gehele verblijf (hoofdverblijf) in Nederland voorafgaand aan de aanvraag voor de vergunning meegeteld dient te worden of dat alleen de periode waarin hij rechtmatig verblijf in Nederland had meegeteld dient te worden voor de berekening van de periode van vijf jaren ononderbroken verblijf.

5.3. In de Afdelingsuitspraak van 22 februari 1979 is geoordeeld dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Vreemdelingenwet blijkt dat het begrip "hoofdverblijf", genoemd in artikel 13, derde lid, van deze wet, een strikt feitelijke betekenis heeft en dat daaronder niet kan worden

verstaan legaal hoofdverblijf. Aan de betrokkene in deze zaak uit 1979 kon daarom volgens de Afdeling – nu deze ten tijde van de bestreden afwijzing al langer dan vijf jaar het hoofdverblijf in Nederland had – “*slechts een vergunning tot vestiging worden geweigerd op de in artikel 13, derde lid, genoemde gronden*”. Uit dit hiervoor in 3.3 opgenomen artikel 13, derde lid, volgt dat de vergunning alleen kan worden geweigerd als niet redelijkerwijs is gewaarborgd dat de betrokkene duurzaam zal kunnen beschikken over voldoende middelen van bestaan of indien hij ernstig inbreuk heeft gemaakt op de openbare rust of de openbare orde, dan wel een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid. De Afdeling is in de zaak uit 1979 van oordeel dat er onvoldoende steun is om aan te nemen dat de betrokkene in die zaak door de periode waarin hij illegaal in Nederland had verbleven (van 1971 tot 1974) een zodanige inbreuk heeft gemaakt op de openbare orde dat hem op grond van artikel 13, derde lid, een vergunning had kunnen worden geweigerd. Daarbij kan volgens de Afdeling niet voorbij worden gegaan aan de omstandigheid dat aan de betrokkene sinds 18 maart 1974 een vergunning is verleend met een geldigheidsduur tot 18 maart 1976. De inbreuk op de openbare orde die het illegale verblijf opleverde was immers blijkbaar geen beletsel voor het verlenen van die vergunning, aldus de Afdeling. Uit deze uitspraak leidt de rechtbank af dat – in ieder geval in 1979 – na verblijfsverlening de voorafgaande periode van illegaal feitelijk verblijf wel meetelt bij de beoordeling van de vraag of aan het vereiste van vijf jaren hoofdverblijf is voldaan.

5.4. De standstill-bepaling staat niet toe dat er na 1 december 1980 nieuwe beperkingen worden ingevoerd als in die bepaling omschreven. De in artikel 21, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 gestelde voorwaarde dat sprake moet zijn van vijf jaar rechtmatig verblijf voorafgaande aan de aanvraag, is naar het oordeel van de rechtbank een nieuwe beperking ten opzichte van het in artikel 13, derde lid, van de Vw 1965 genoemde vereiste van vijf jaar hoofdverblijf, dat – zo blijkt uit voormelde uitspraak van de Afdeling uit 1979 – een strikt feitelijke betekenis had.

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeenschapsonderdaan

JnB 2023, 316

MK ABRS, 31-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1272](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 9 lid 1

GEMEENSCHAPSONDERDAAN. Afwijzing aanvraag artikel 9-document. De staatssecretaris heeft ten onrechte niet beoordeeld of de vreemdeling door haar adoptie rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan had.

Bij besluit van 17 januari 2018 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling tot afgifte van een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000 (hierna: een artikel 9-document), waaruit rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan blijkt, afgewezen.

Bij besluit van 13 juli 2020 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. [...]

Samenvatting

2. Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris in het besluit van 13 juli 2020 ook had moeten beoordelen of de vreemdeling ten tijde van het besluit van 17 januari 2018 rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan had door haar adoptie. Naar het oordeel van de Afdeling heeft

de staatssecretaris dat ten onrechte niet gedaan. Dat betekent dat de staatssecretaris die beoordeling alsnog moet maken. [...]

7.2. De rechtbank heeft in dit verband terecht vastgesteld dat de vreemdeling door haar adoptie rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van haar ouders is geworden, als bedoeld in artikel 8.7, tweede lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000 en artikel 2, tweede lid, aanhef en onder c, van de Verblijfsrichtlijn. Volgens paragraaf B10/2.2 van de Vc 2000 stelt de staatssecretaris adoptiefkinderen gelijk aan bloedverwanten in neergaande lijn. De Afdeling verwijst hierbij ook naar het arrest van het Hof van 26 maart 2019, SM, [ECLI:EU:C:2019:248](#), punt 54.

Verder heeft de rechtbank terecht vastgesteld dat de vreemdeling ten tijde van het besluit van 17 januari 2018 de leeftijd van 21 jaar nog niet had bereikt en het vereiste van het 'ten laste komen van' op dat moment niet op haar van toepassing was. Dat de vreemdeling in haar land van herkomst nog niet ten laste kwam van haar ouders maakt dan ook niet dat zij geen familielid is, als bedoeld in artikel 2, tweede lid, aanhef en onder c, van de Verblijfsrichtlijn. Dat de vreemdeling al in Nederland verbleef toen de gezinsrelatie door de adoptie ontstond, doet namelijk geen afbreuk aan haar verblijfsrecht als gezinslid van een Unieburger. De Afdeling verwijst naar punt 92 van het arrest van het Hof van 25 juli 2008, Metock e.a., [ECLI:EU:C:2008:449](#). [...]

7.3. Dat de heroverweging in bezwaar moet worden verricht met inachtneming van alle feiten en omstandigheden zoals die zijn op het tijdstip van die heroverweging, betekent niet dat de staatssecretaris kan volstaan met de beantwoording van de vraag of de vreemdeling op dat moment rechtmatig verblijf heeft. Heroverweging houdt namelijk ook in dat hij moet beoordelen of zij ten tijde van het besluit van 17 januari 2018 en daarna rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan had.

7.4. De conclusie is dan ook dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de staatssecretaris ten onrechte niet heeft beoordeeld of de vreemdeling door haar adoptie rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan had. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2023, 317

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 29-03-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:4404](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) nr. 604/2013 21 lid 1

Verordening (EG) nr. 1560/2003 5 lid 2

DUBLINVERORDENING. De rechtbank volgt eisers niet in hun betoog dat het heroverwegingsverzoek van artikel 5, tweede lid, van de Dublin uitvoeringsverordening alleen zou kunnen aanvragen binnen de in artikel 21, eerste lid, van de Dublinverordening genoemde termijn van drie maanden. Een dergelijke uitleg ontbeert niet alleen steun in de tekst van artikel 5, tweede lid, van de Dublin uitvoeringsverordening, maar zou bovendien in de praktijk een groot obstakel vormen in de toepassing van deze procedure. De rechtbank vindt steun voor dit oordeel in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak X-X [[ECLI:EU:C:2018:900](#)].

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2023, 318

MK ABRS, 03-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1291](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59b lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. De staatssecretaris heeft niet deugdelijk gemotiveerd dat de bewaringsmaatregel noodzakelijk is met het oog op vaststelling van de identiteit of nationaliteit van de vreemdeling. De staatssecretaris heeft namelijk zijn verklaringen over zijn identiteit, nationaliteit en herkomst tijdens de eerste asielprocedure geloofwaardig geacht, ondanks de omstandigheid dat hij in eerste instantie onjuiste persoonsgegevens had opgegeven. Daarnaast betoogt de vreemdeling terecht dat de rechtbank er ten onrechte aan voorbij is gegaan dat zich in het dossier een verlopen Spaanse verblijfsvergunning bevindt. De identiteitsgegevens die hierop vermeld zijn, komen overeen met de identiteitsgegevens die de staatssecretaris in de eerste asielprocedure geloofwaardig heeft geacht. De enkele omstandigheid dat de vreemdeling niet beschikt over geldige identificerende documenten is onder deze omstandigheden onvoldoende om de conclusie te rechtvaardigen dat de bewaring noodzakelijk was met het oog op vaststelling van zijn identiteit of nationaliteit.

JnB 2023, 319

MK ABRS, 04-04-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1307](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a

VREEMDELINGENBEWARING. De rechtbank heeft ten onrechte onder verwijzing naar het arrest *Kastrati* overwogen dat de Dublinverordening vanaf 9 november 2022 niet langer op de vreemdeling van toepassing is. Uit de punten 42 en 43 van dat arrest volgt namelijk ook dat daarvoor van belang is dat de vreemdeling niet in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend en dat is hier niet het geval.

3. In de enige grief klaagt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank ten onrechte onder verwijzing naar het arrest *Kastrati* [[ECLI:EU:C:2012:265](#)] heeft overwogen dat de Dublinverordening vanaf 9 november 2022 niet langer op de vreemdeling van toepassing is.

Het arrest *Kastrati* gaat over een onderdaan van een derde land die alleen in één lidstaat van de Europese Unie een asielverzoek heeft ingediend, maar dat verzoek heeft ingetrokken voordat de op grond van de Dublinverordening verantwoordelijke lidstaat heeft ingestemd met zijn overname. Het Hof heeft in punt 47 overwogen dat in deze situatie de Dublinverordening niet langer van toepassing is.

De rechtbank heeft terecht vastgesteld dat de vreemdeling zijn in Nederland ingediend asielverzoek heeft ingetrokken voordat België heeft ingestemd met zijn terugname. Dat feit alleen is evenwel onvoldoende voor haar oordeel dat de Dublinverordening niet langer op de vreemdeling van toepassing is. Uit de punten 42 en 43 van dat arrest volgt namelijk ook dat daarvoor van belang is dat de vreemdeling niet in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend. En dat is niet het geval, aangezien hij ook in België een asielverzoek heeft ingediend. Dat dat verzoek is afgewezen is volgens punt 45 van het arrest niet van belang.

3.1. Daarnaast had de rechtbank op grond van de bewoordingen van artikel 18, eerste lid, aanhef en onder d, van de Dublinverordening, dat aan het verzoek tot terugname ten grondslag is gelegd,

kunnen en moeten concluderen dat de Dublinverordening op 9 november 2022 op de vreemdeling van toepassing was en dat daarom zijn bewaring op grond van artikel 59a van de Vw 2000 kon worden voortgezet. Artikel 18, eerste lid, aanhef en onder d, van de Dublinverordening heeft namelijk ook betrekking op de situatie van de vreemdeling als onderdaan van een derde land wiens verzoek in de verantwoordelijke lidstaat is afgewezen en die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat.

JnB 2023, 320

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 06-04-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:4819](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Volgberoep. De rechtbank heeft vastgesteld dat het dossier niet compleet is en heeft vastgesteld dat verweerder niet bereid is gebleken het door de rechtbank gevraagde presentatieverslag te overleggen. De rechtbank kan daardoor de rechtmatigheid van de voortduring van de maatregel vanaf 17 maart 2023 niet volledig beoordelen. Verweerder draagt de bewijslast van de rechtmatigheid van de maatregel en heeft met betrekking tot de periode vanaf 17 maart 2023 niet voldaan aan deze bewijslast. Als de rechtbank niet kan vaststellen dat de voortduring rechtmatig is geweest, zal de rechtbank dan ook de voortduring onrechtmatig achten.

[Naar inhoudsopgave](#)